

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

634.957

Hely

Idő

"1918"

Szerző:

Cím: *Letarolták az erzsébetfalvai erdőt*

Forrás:

Bresti hírlap

Bvr

1918. 12. 25

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. fiz.)

(Oldal)

Letarolták az erzsébetfalvai erdőt.

Budapest, dec. 24.

Még a megboldogult *Kamermayer* Károly polgármestersége idején határozta el a főváros hatósága, hogy a környékbeli futóhomok lekötése végett Budapest körül erdővet vannak. Ennek az erdővnek egyik legfőbb része az lett volna, a mely a Soroksári-utnak Erzsébetfalva délnyugati határától kiindulva az erzsébetfalvai határuinak pesti oldalán halad s egészen Kispéstig terjed. Az erdőv munkálataiban különösen az egykori *Fővárosi Egyesület* buzgólkodott és valóban szép sikert is ért el. A szükséges földterületeket, a hol nem a főváros tulajdonában voltak, négyszögölenként egy-két koronáért vásárolták meg s szorgalmasan beültették a főváros kertészete utján különböző, de leginkább eperfákkal.

Az erdőv, ha a futóhomok ellen nem is bizonyult föltétlen sikerü eszköznék, mégis jelentékeny hasznót adott. Sűrű lombjaival egészségesebbé, kedvesebbé tette a tájékat s a lakosság vasárnap és ünnepnapokon örömmel kereste föl a szépen díszlő erdő tisztásait. Minthogy pedig az ültetvények nagyobb része eperfa volt, ezeknek a leveleit nagyon sokan használták föl selyembogár-tenyésztésre, a nyár elején pedig a termelt jóféle epret a gyermekek százai vidám zajongással szedegették.

Egészen mostanáig sértetlenül állottak a ha-

talmasan megnövekedett fák. Még a háborúnak inséges napjaiban sem nyult hozzájuk pusztító kéz, legföljebb a nagyon terebélyes galyakból tördeltek le itt-ott valamit. Most azonban, hogy az időjárás hidegre vált, a fűtőanyag hiányában levő erzsébetfalvai népet eddigelé nem tapasztalt, szerfölött nagy, ideges nyugtalanság fogta el. Talán az országos izgalom is hozzájárult, hogy a lakosság türelmetlensége a végső fokra hágott. Valósággal megrohanták a községházát és tüzelőanyagot követeltek. Hiába igyekeztek lecsitítani a népet azzal, hogy a napokban érkezni fog szén és fa. — nem nyugodtak meg s azonnal követelték a tüzelőt. Szájról-szájra ment a kiáltás:

— Ha nem adnak fát, szenet vagy kokszot, kivágjuk a határerdőt!

A község előljárósága kétségbeesett erőfeszítést tett, hogy tüzelőszert szerezzen, de mindhiába; a nyomorult közlekedési viszonyok s a fuvar hiánya miatt ez lehetelenné vált.

A mint tudósítónk Erzsébetfalva előljáróságánál értesült, a gyönyörű erdő-határerövet minden lehető módon óhajtották volna megtartani s föl is szólították a főváros hatóságát, hogy gondoskodjék megfelelő őrizetről. Onnan azonban az a válasz érkezett, hogy *rendőrség hiányában ez nem lehetséges*. Ekkor azt az ajánlatot tette Erzsébetfalva előljárósága, hogy a fővárostól megvásárolja az erdőterület fát, hogy kivágatván, szétoszthassa a lakosok között. Ezt rövid uton, természetesen, nem tehetette meg a főváros hatósága — s ezzel bekövetkezett a viruló erdő végzete.

Egyik napon azt lehetett látni, hogy a Kerepesi-ut mellett levő erdő-részletben öt-hat ember, fűrésszel és baltával ugyancsak döntögeti a szép eperfákat. De alig telt bele félóra, százával, majd ezrével tódult ki a nép a községből s ellepve az erdőt egészen a szomszédos határig, kiméretlenül kivágott minden fát, a mit csak maga előtt talált. Persze, nem a kommunizmus alapelvei szerint ment a levágott fa elosztása; mert volt olyan ember is, aki iját-fiát elhozta s kocsival vitte el a fát, a másik meg csak a vállán cipelte el a zsákmányt.

A tüzelőszert iránt való kívánság hát ki van egyelőre elégítve. Amde a letarolt erdő helye gyanus képet mutat. A villamos városi vasutól jobbra és balra eső határuat gyönyörű epres erdeje nincs sehöl. Törcs-csonkok sorakoznak sűrűn egymás mellé, mint járványos időben nyitott temetőnek gyors egymásutánban lerakott fejfái. Nem jár senki a kopárrá vált helyen, csak egy-két öreg ember szedegeti még össze a levágott törzsek után otthagytott forgácsdarabokat...

Megkérdeztük az előljáróság egyik tagjától, mit gondol, vajdon fog-e a főváros kártérítést követelni a hatvan holdnyi erdejének kivágásáért?

Az előljáró ur keserűen nevetett.

— Uram, így szól, hogy lehesse kártérítést követelni akkor, a mikor mindnyájan kárvallottak vagyunk!... És még azt is hozzátehetem — ugymond — hogy nincsen kár haszon nélkül; az erdő szép volt ugyan, nyári pihenőül is jól használhatták az erzsébetfalvaiak, de nyári menedékhelye volt a főváros salakjának és ez most megszünt lenni.